

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobkyně: **A. M.**
zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno

proti

žalovanému: **Generální konzulát České republiky v Drážďanech**
sídlem Erna-Berger-Strasse 1, 01097, Drážďany, Německo

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Zásah žalovaného představovaný nepřidělením termínu k osobnímu podání žádosti o pobytové oprávnění na základě žalobkyniny registrace ze dne 23. 6. 2025 byl nezákonný.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 25 405 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce, Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- [1] Žalobkyně je běloruskou státní příslušnicí. Má povolen dlouhodobý pobyt na území Litvy. Jelikož byl tento pobyt žalobkyni prodlužován, přesahuje v souhrnu délku dvou let. Z toho důvodu je dána místní příslušnost žalovaného dle § 169g odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně chtěla o pobyt na území České republiky požádat prostřednictvím vízového centra žalovaného, protože s účinností od 1. 5. 2023 mohou občané třetích zemí, kteří mají povolen pobyt v některém ze států Schengenského prostoru, podat svou žádost pouze tam. V České republice se žalobkyně chce věnovat studiu českého jazyka v rámci přípravného kurzu a poté hodlá studovat právo, jelikož tento obor již jednou vystudovala v Bělorusku.
- [2] Dne 23. 6. 2025 žalobkyně odeslala (skrže svého právního zástupce) registrační email žalovanému, aby požádala o stanovení termínu pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Postupovala na základě instrukcí, které žalovaný zveřejnil na svých webových stránkách. Téhož dne obdržela od žalovaného následující odpověď: „*Děkujeme za Váš email. Registrace bohužel není možná z důvodu omezení služeb pro občany Běloruska: https://mzv.gov.cz/jnp/cz/informace_pro_cizince/aktuality/vizove_sluzby_pro_obcany_ruska_a.html*“. Po otevření výše uvedeného odkazu je žadatel přesměrován na webové stránky Ministerstva zahraničních věcí. Žadateli se dostane informace, že některé žádosti o pobytová oprávnění, které podají občané Běloruska, jsou nepřijatelné. Důvodem je zákon č. 175/2022 Sb., o dalších opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace a o změně dalších zákonů v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, a nařízení vlády, která na tento předpis navazují.
- [3] Ve věci již jednou zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 30. 10. 2025, čj. 6 A 77/2025-26. K podané kasační stížnosti žalobkyně byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2026, čj. 6 Azs 165/2025-35, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Právní názor, který Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil a který je pro zdejší soud závazný, soud hodnotí v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

II. Žalobní argumentace

- [4] Žalobkyně namítá, že postup žalovaného, který jí neposkytl termín k osobnímu podání žádosti představuje nezákonný zásah. Má za to, že výše uvedený postup neodpovídá zákonné úpravě. Žalovaný v rámci své odpovědi nepodložil danou informaci žádným zákonným ustanovením, z něž by plynulo, že občané Běloruska se nemohou zaregistrovat za účelem podání žádosti. Poukazuje na znění ustanovení § 169d odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, kde je osobní podání žádosti zakotveno jako podmínka, kterou musí žadatel splnit, aby mohlo být zahájeno příslušné řízení.

- [5] Dle žalobkyně má žalovaný povinnost žadatelům termín poskytnout. Až poté co je žádost podána, může rozhodnout o její nepřijatelnosti ve smyslu § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě se může žadatel bránit správní žalobou proti rozhodnutí. V žalobkynině věci však takto postupovat nelze. Bylo jí zabráněno podat samotnou žádost i se poté případně bránit u správního soudu proti její nepřijatelnosti.
- [6] Rovněž namítá, že postup žalovaného odporuje Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801 ze dne 11. května 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále též „*Směrnice 2016/801*“). Tento unijní akt totiž členskému státu neumožňuje, aby prostřednictvím vnitrostátního právního předpisu zabráňoval občanům třetích zemí v podávání žádostí o pobytové oprávnění jen z důvodu jejich státní příslušnosti.
- [7] Z výše uvedených důvodů žalobkyně požaduje, aby soud rozhodl, že daný zásah spočívající v neposkytnutí termínu k osobnímu podání žádosti, byl nezákonný.

III. Vyjádření žalovaného

- [8] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se nezákonného zásahu nedopustil. Proto shledává podanou žalobu nedůvodnou a požaduje její zamítnutí.
- [9] Nebyla totiž naplněna kritéria nezákonného zásahu, o kterých pojednával Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65. Má za to, že nebyla splněna první, druhá ani třetí podmínka. Shledal, že žalobkynina práva nebyla zasažena přímo ani nepřímo. Jednání žalovaného nebylo nezákonné.
- [10] Žalovaný uvedl, že je po žadatelích požadováno dodat jen elektronickou kopii těch dokladů, které vypovídají o přijatelnosti dané žádosti (ve smyslu § 169h odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců). Dále uvedl, že termín je dán jen těm žadatelům provádějícím registraci, z jimiž poskytnutých dokladů je patrné, že daná žádost není zřejmě nepřijatelná. Tento postup zdůvodňuje snahou o plynulé vyřizování žádostí zastupitelským úřadem, jehož kapacity jsou omezené. Rovněž argumentuje zásadou procesní ekonomie.
- [11] Žalovaný odkázal na § 2 nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech (dále též „*nařízení vlády č. 55/2024*“). Dané ustanovení uvádí, v jakých případech není žádost o pobytový titul podaná občanem Ruska či Běloruska nepřijatelná. Jelikož žalobkyně usilovala o pobytové oprávnění za účelem studia, byla by její žádost přijatelná jen za okolností uvedených v § 64 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy v případě získání stipendia uděleného Českou republikou, Evropskou unií či mezinárodní organizací. Žalobkyně však neposkytla žádné údaje, které by nasvědčovaly získání takového stipendia. Ze žalobkyní doloženého potvrzení vydaného Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy v Praze o přijetí žalobkyně ke studiu Ročního přípravného kurzu vyplynulo jen uhrazení první splátky školného. Nebylo v něm tak uvedeno nic o jakémkoli stipendiu. Ani sama žalobkyně jeho získání nenamítala.

- [12] Dále žalovaný argumentoval zásadou rychlosti a hospodárnosti při vyřizování daných žádostí. Uvedl, že za účelem naplnění této zásady dochází k předběžnému posouzení žádostí již po registraci žadatele. V rámci něj se hledí na to, zda je dána místní příslušnost daného zastupitelského úřadu, a zda není žádost nepřijatelná. Pokud je nepřijatelnost shledána, je žadatel o dané skutečnosti vyrozuměn. Zároveň je uveden důvod nepřidělení termínu k osobnímu podání žádosti. K tomuto odkazuje na bod 48 rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2024, č. j. 10 A 123/2023-45, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2024, č. j. 1 Azs 43/2024. Dodává, že ačkoli Nejvyšší správní soud pojednával o nepřijatelnosti z důvodu místní nepřislusnosti, shledává žalovaný dané závěry přílehlavými i v případě žalobkyniny žádosti, jelikož se oba případy liší pouze právním předpisem, který je upravuje. Jedná se však v obou situacích o nepřijatelnost, již lze konstatovat už po učinění registrace. Přidělení termínu žalobkyni by ubíralo možnost využít daný termín jiným žadatelům, jejichž žádost nebyla po prvotním posouzení nepřijatelná. Toto by vedlo k neekonomičnosti a neefektivitě daného řízení. Zdůrazňuje také, že ani žalobkyně netvrdí žádné skutečnosti, jež by nepřijatelnost mohly před osobním podáním žádosti změnit. Žalobkyně by v případě přidělení termínu byla nucena zbytečně vynaložit náklady, které jsou jí žalovaným prováděným postupem ušetřeny.
- [13] Ve vztahu k námitce nemožnosti procesní obrany proti vyhodnocení žádosti jako nepřijatelné žalovaný uvádí, že z ústavního pořádku nevyplývá garance dvojinstančnosti správního řízení. Zde připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2025, č. j. 7 As 308/2024-55, a nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, a ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04. Uvádí, že žalobkyni je stále dána možnost napadat nezákonný zásah správní žalobou, což se také žalobkyně rozhodla učinit. Dodává, že „[p]rávní úprava, na základě které je žalobkyně oprávněna ve správním soudnictví brojít proti jednání žalovaného žalobou na nezákonný zásah a nikoliv žalobou proti rozhodnutí je výsledkem volby zákonodárce a žalobkyni tím nevzniká žádná újma na právech (2. podmínka)“.
- [14] S odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci Perle (C-14/23), kde se v bodě 60 uvádí, že „proti jakémukoli rozhodnutí, kterým se žádost o povolení prohlašuje za nepřipustnou nebo se zamítá či kterým se odmítá prodloužení povolení nebo se povolení odnímá, [bylo] možné podat opravný prostředek v dotčeném členském státě v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy“, žalovaný argumentuje, že česká vnitrostátní úprava nevykazuje nesoulad se Směrnicí 2016/801. V bodě 61 výše citovaného rozsudku je formulován závěr, že z článku 34 odst. 5 dané směrnice vyplývá občanům třetích zemí pouze „možnost podat opravný prostředek v souladu s vnitrostátní právní úpravou členského státu, který přijal toto rozhodnutí“. Žalovaný toto interpretuje tak, že není dána povinnost vydávat správní akt. Jelikož je žadatelům k dispozici i jiný postup, čemuž tak je, jsou podmínky stanovené výše uvedenou směrnicí naplněny. Ve vztahu k nařízení vlády č. 55/2024 a jeho souladu s danou směrnicí žalovaný pojednává o oprávněném zájmu České republiky, jako členského státu, na zajištění veřejné bezpečnosti. Cituje článek 7 odst. 6 Směrnice 2016/801, kde se stanoví, že „členské státy nepřijmou státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou považováni za hrozbu pro [...] veřejnou bezpečnost [...]“. Dále uvádí, že „[s] ohledem na intenzitu této hybridní války a nemožnosti pro české orgány účinně a rychle zjistit případné zapojení dotčeného občana Ruské federace či Běloruska žádajícího

o povolení k pobytu do této hrozby pro veřejnou bezpečnost je třeba považovat nařízení vlády č. 55/2024 Sb. za přiměřené a souladné se směrnicí 2016/801“.

IV. Replika žalobkyně

- [15] V podané replice žalobkyně reaguje na vyjádření žalovaného, který argumentoval nenaplněním kritérií jedna až tři pro nezákonný zásah. Ve vztahu k prvním dvěma podmínkám žalobkyně uvádí, že tyto naplněny jsou, jelikož žalovaný daným postupem zasáhl do žalobkynina práva na přístup k orgánu veřejné moci ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ve vztahu k třetímu kritériu žalobkyně uvádí, že ustanovení § 169f zákona o pobytu cizinců neopravňuje zastupitelský úřad odejmout možnost registrace cizinci jen z důvodu jeho státní příslušnosti. Rovněž namítá, že žalovaný nedostal zákonnému požadavku na zveřejnění způsobu sjednávání termínu osobního podání žádosti či povinného objednání na úřední desce a na webových stránkách. Žalovaný totiž nezveřejnil informaci, že občané Běloruska nemají možnost sjednat si termín. Ve vztahu k argumentaci žalovaného situací vyvolanou ozbrojeným konfliktem na Ukrajině žalobkyně trvá na své námitce, že jí postup žalovaného znemožnil soudní přezkum rozhodnutí o nepřijatelnosti její žádosti. K argumentaci žalovaného snahou o neplýtvání termínů v případech zjevné nepřijatelnosti žalobkyně uvádí, že žalovaný „*opomíjí, že usnesení o nepřijatelnosti žádosti podléhá soudnímu přezkumu a že nemůže nepřijatelnost žádosti předběžně vyhodnocovat i v zastoupení soudu. Nikdy není totiž možno vyloučit, že pokud bude podání žádosti umožněno, avšak bude vyhodnocena jako nepřijatelná, bude mít v rámci soudního přezkumu soud na její přijatelnost odlišný názor*“. Ve vztahu k tvrzení žalovaného týkajícímu se dvojinstančnosti správního řízení žalobkyně uvádí, že se této nedovolávala, a že argumentaci žalovaného nerozumí. K odkazu žalovaného na článek 7 odst. 6 Směrnice 2016/801 žalobkyně namítá, že žalovaný nemůže v jejím případě toto ustanovení aplikovat jen z toho důvodu, že je běloruskou státní příslušnicí. Odkazuje na článek 20 odst. 4 dané směrnice, dle něž musí být vždy vzaty v úvahu konkrétní skutkové okolnosti věci a musí být zachován princip proporcionality. I ze samotného článku 7 žalobkyně vyvozuje, že tento předpokládá umožnění podání žádosti a následné vydání rozhodnutí o této žádosti v souladu s článkem 20 odst. 1 písm. a) a článkem 34 odst. 1 a 4 dané směrnice.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

- [16] K závaznému právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 1. 2026, č. j. 6 Azs 165/2025-35, kterým byl zrušen rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2025, č. j. 6 A 77/2025-26, se soud nyní zabýval otázkou, zda žalovaný podmínil registraci termínu k podání žádosti transparentním způsobem, a zda na svých webových stránkách předem stanovil konkrétní požadavky. Soud na tomto místě dodává, že v rámci řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem není možné přezkoumávat důvody nepřijatelnosti žalobkyniny žádosti.

- [17] Ve správním spise je založen výtisk z webových stránek Ministerstva zahraničních věcí – Vízové služby pro občany Ruska a Běloruska. Ve vztahu k žalobkynině věci soud zkoumal, zda je v něm obsažena informace, že občané výše uvedených zemí mají povinnost prokázat splnění podmínek pro využití některé z výjimek v § 2 nařízení vlády č. 55/2024 již v rámci žádosti o registraci. Soud shledal, že takováto informace na odkazované stránce uvedena není. Žalobkyně tak nebyla poučena o následku, který má nesplnění dané podmínky, tedy o nepřidělení termínu k osobnímu podání žádosti. Nejvyšší správní soud v bodě 18 výše citovaného zrušujícího rozsudku zdůraznil, že ačkoli je zastupitelským úřadům dána možnost zvolit si způsob sjednávání termínů k osobnímu podání žádosti, vytvořená pravidla nesmí pozbyť racionality a férovosti a rovněž nesmějí působit svévolně. Zdejší soud shledal, že dané opatření žalovaného nebylo předvídatelné a pro běžného žadatele splnitelné ve smyslu závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 30. 5. 2024, č. j. 1 Azs 43/2024-50. V jeho bodě 35 totiž zdůraznil, že u takovýchto organizačních opatření je cílem „*zajistit efektivní fungování veřejné správy, a splňova[t] limity, kterými jsou (...) požadavek na zaručení přístupu k podání žádosti za podmínek, které budou předvídatelné, pro běžného žadatele splnitelné a nebudou představovat faktickou překážku podání žádosti*“.
- [18] Soud rovněž zkoumal, zda žalovaný již v okamžiku žalobkyniny registrace mohl vědět, že její žádost je nepřijatelná. Přílohu podané žaloby tvořila také kopie emailu, kterým žalobkyně dne 23. 6. 2025 o registraci žádala. Vedle svého jména, data narození a kontaktních údajů obsahoval tento email pouze sousloví „dlouhodobý pobyt – studium“. Žalobkyně k žádosti přiložila fotokopii svého pasu, litevských pobytových oprávnění a kopii potvrzení o přijetí do Ročního přípravného kurzu ke studiu na vysoké škole, které obsahuje žalovaným odkazovanou informaci o uhrazení první splátky školného. Z těchto informací tedy nevyplývá, zda žalobkyně danou výjimku (udělení stipendia) splňuje či nikoli. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výši uvedeném zrušujícím rozsudku 6 Azs 165/2025 (bod 24), „*není zřejmé, na základě čeho žalovaný učinil dne 23. 6. 2025 (tedy v okamžiku žádosti o registraci termínu) závěr, že stěžovatelka podmínky nařízení vlády č. 55/2024 Sb., a tedy ani předpoklady pro aplikaci výjimky dle § 2 odst. 1 písm. d) nařízení, nesplňuje, když v žádosti (...) bylo jako účel dlouhodobého pobytu uvedeno toliko studium*“. Zdejší soud tak seznal, že údaj o uhrazení splátky školného nepředstavuje dostatečně zřejmou informaci o tom, zda žalobkyně danou podmínku naplňuje. Jelikož danou skutečnost ona sama neuvedla, nemohl žalovaný v době obdržení registračního emailu z poskytnutých údajů vyvozovat závěr o nesplnění této podmínky.
- [19] Soud se zabýval také odkazem žalovaného na paralelu, kterou měl představovat závěr uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci 1 Azs 43/2024. Ve svém zrušujícím rozsudku (6 Azs 165/2025) Nejvyšší správní soud nyní zdůraznil (bod 26), že přes použitý obecný odkaz v bodě 35 rozsudku na principy, které musí splňovat vybraná organizační opatření, není daný rozsudek v žalobkynině věci použitelný. Byla v něm totiž řešena podmínka, kterou tehdy žalovaný již dopředu jasně oznámil na svých webových stránkách. Tím se liší od nyní posuzované věci, kdy žalovaný klíčovou informaci o povinnosti doložit splnění dané podmínky již v rámci registračního emailu neuvedl (viz výše).

[20] Ve vztahu k tvrzení žalovaného, který uváděl, že možnost podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem představuje dostatečný prostředek obrany žalobkyně, soud uvádí následující. Nelze souhlasit s žalovaným, že v nyní posuzované věci může žalobkyni žaloba na ochranu před nezákonným zásahem poskytnout shodný rozsah a obsah možnosti obrany jako je dán v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud v bodě 36 zrušujícího rozsudku (6 Azs 165/2025) konstatoval, že „[p]ředmětem řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem (...) totiž z povahy věci není a nemůže být přezkum důvodů nepřijatelnosti žádosti, kterou stěžovatelce nebylo umožněno vůbec podat. Předmět tohoto soudního řízení je odlišný, a proto ani není rozhodné, zda stěžovatelka v žalobě či kasační stížnosti tvrdila, zda naplňuje podmínky pro aplikaci některé z výjimek dle nařízení vlády č. 55/2024 Sb. (...)“. Odkázal také na svůj rozsudek ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018 – 19, kde tehdy v bodě 14 uvedl: „Případné vyhovující rozhodnutí správních soudů v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí by přitom stěžovateli poskytlo bezprostřední a účinnou ochranu, neboť po zrušení tohoto usnesení by byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (respektive v první fázi k opětovnému posouzení přijatelnosti žádosti), v němž by byl vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)“. Rovněž připomněl závěr svého rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018 – 21, kde v bodě 11 hovořil o ustanovení § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců (pozn. soudu: v době vydání citovaného rozsudku se ustanovení shodného znění nacházelo v odstavci 3). Uvedl, že dané ustanovení „příslušnému správnímu orgánu (...) neumožňuje vrátit cizinci žádost společně se sdělením, že je tato žádost nepřijatelná a nebylo zahájeno řízení, zcela bez uvedení důvodu. Toto ustanovení totiž vyžaduje, aby byly cizinci písemně sděleny důvody nepřijatelnosti žádosti“.

[21] Ve vztahu k argumentaci žalovaného o neexistenci ústavní garance dvojinstančnosti správního řízení soud podotýká, že žalobkyně toto tvrzení v žádném ze svých podání neuváděla. Nedomáhala se totiž toho, aby mohla na svoji obranu použít opravný prostředek vztahující se k případnému usnesení žalovaného o nepřijatelnosti žádosti, nýbrž zdůrazňovala, že systém uplatňovaný žalovaným jí brání v podání správní žaloby proti rozhodnutí. Právě v případě podání této žaloby by se mohl správní soud meritorně zabývat důvody, proč byla její žádost shledána nepřijatelnou (srov. bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci 6 Azs 165/2025).

[22] Soud dodává, že s ohledem na předmět daného řízení, kterým byl žalobkyní tvrzený nezákonný zásah, a nikoli přezkum zákonnosti posouzení nepřijatelnosti její žádosti, nemohl zdejší soud posuzovat žalobkyní namítaný rozpor výjimek obsažených v nařízení vlády č. 55/2024 se Směrnicí 2016/801. Shodně se vyjádřil v posledně citovaném rozsudku také Nejvyšší správní soud (bod 36).

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Z výše popsanych důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto výrokem I. vyslovil nezákonnost zásahu žalovaného, který spočíval v nepřidělení termínu k osobnímu podání žádosti o pobytové oprávnění na základě žalobkyniny registrace ze dne 23. 6. 2025.

- [24] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.).
- [25] Výrokem II. soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Tento výrok je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byla úspěšná žalobkyně, má nárok na tyto náklady řízení. Výše nákladů řízení je tvořena zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč, [položka 18 bod 2 písm. d) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], zaplaceným soudním poplatkem za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč [položka 19 sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a odměnou za zastoupení advokátem v rozsahu tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a podání kasační stížnosti) po 4 620 Kč za úkon (dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), včetně tří režijních paušálů po 450 Kč. Zástupci žalobkyně tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 15 210 Kč [3 x (4 620 + 450)]. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku 3 195 Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty na celkovou částku 18 405 Kč. Celkové náklady za řízení o žalobě tak činí 25 405 Kč. Soud za účelné náklady nemá vypracování repliky, která nebyla pro posouzení věci zapotřebí, neboť věc byla jasná na základě žaloby a předloženého spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. května 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu